

Губогласи

РОЯКЪТ СЕ СПУСКА

ДЖЕЙКЪБ ГРЕЙ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
АЛЕКСАНДЪР МАРИНОВ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Ferals: The Swarm Descends*
Copyright © 2016 by Jacob Gray
All rights reserved

Превод Александър Маринов
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова
Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-1796-6

Със специални благодарности за Майкъл Форд

· ПЪРВА ГЛАВА ·

На това място витаят призраци, помисли си Коу. Не от онези, които се носят из празните помещения, тряскаят врати и вият. По-скоро тъжни духове. Тук имаше стаена печал, тиха, загубена за паметта на живите.

Той погледна часовника, който му беше дал Трохата. Два през нощта.

Това не е добра идея, подметна Мрън.

Беше кацнал на един клон на три метра над него, заровил клон в гъстата перушина на гърдите си.

По-стар съм от теб. Защо никой не се вслушва в гласа на опита?

– Аз се вслушах – рече Коу. – Просто реших да го пренебрегна.

Постара се да прозвучи уверено, но още щом беше клекнал разтреперан в хрусталаците, устата му беше пресъхнала. Къщата пред него беше изоставена: боята по стените се лющеше и те бяха покрити с графити. Преброи два здрави прозореца – останалите бяха счупени или заковани с дъс-

ки. Моравата отпред беше толкова обрасла, че пътеката до вратата дори не се виждаше. Едно от растящите до къщата дървета се беше прекършило в някоя буря, клоните му бяха разрушили част от покрива и сега изглеждаше така, сякаш растат навътре в сградата.

Колко уютен дом, промърмори Кряк, подскачайки тревожно по рамото на Коу.

Ноктите на младия вран боцкаха плътта му дори през кожата на палтото.

„Дом?“, помисли си момчето. Не го усещаше като такъв. Изобщо.

Разрови се в спомените си, но не намери това място сред тях. Враните го бяха отнесли оттук едва петгодишен и сега не долавяше нищо познато в сградата пред себе си. С изключение на чувството на тревога и ужас, което го обзе, щом застана пред къщата; същото като онова от сънищата му.

Все още не е късно да се върнем в църквата, Коу, рече Мрън. *Може да хапнем от палачинките със сладък картоф, които останаха от вечеря. Освен това откъде да сме сигурни, че сме на точното място?*

– Аз съм сигурен – каза Коу.

Усещаше ледената увереност в стомаха си.

Зад гърба му долетя силен плясък на криле и на земята кацна трета врана, жилава и слаба. Тя мушна пръстта с изящия си клюн и измъкна гърчещ се червей. Лигавото създание взе да се мята и вие, но птицата отметна глава назад и го погълна.

Здрасти, Блеска!, обади се Кряк и накокошини перушината по гърдите си.

Хоризонтът е чист, обяви женската, а от клюна ѝ се посипаха парченца пръст. *Какво чакате?*

Чакаме младежът да се вразуми, отвърна Мрън. *И да остави миналото.*

Откъде този мерак да му развалиш удоволствието?, рече Блеска и изопна криле. По перата ѝ заиграха сини и червени отблясъци като петно бензин на мокрия асфалт. Отне ми четири седмици да намеря мястото. Дори Коу да реши да не влиза, аз със сигурност ще го направя.

– Докога мислите да говорите за мен, като че ли ме няма? – отбеляза Коу.

Като никога досега враните престанаха с препирните, което не се случваше често, откакто Блеска се беше присъединила към тях. Враните бяха инатливи птици. Обичаха да спорят, а още повече – да излизат прави. Всички, с изключение на Милки, белия вран, с който Коу бе отраснал. За целите тези години в гнездото той беше изрекъл не повече от двайсет думи. На Коу му се искаше старият вран да беше още с тях.

Момчето се изправи, разкърши кръст и хвърли един поглед надолу по улицата. Всички сгради в тази част на града пустееха. Семействата се бяха изнесли – работните места бяха изчезнали след Мрачното лято, тайната война между дивогласите, избухнала преди осем години. В канавката, задръстена с листа, лежеше счупена ръждясала моторетка, а от едно дърво в градината отпред висеше разкривена люлка с провиснали въжета.

За миг Коу се зачуди какво ли детство бе имал тук. Дали си бе играл с другите деца от околните къщи, днес запустели? Трудно му беше да си представи как на подобно посърнало, пропито от тишината място може да звучи смях.

Тръгна по алеята към къщата и сърцето заблъска в гърдите му. Входната врата беше закована с дъски, но все щеше да успее да се промъкне през някой от прозорците.

Още не е късно да се откажеш, обади се Мрън, инатливо възпротивявайки се да слезе от клона си.

Лесно му беше да го каже: къщата не означаваше нищо за него. За Коу обаче беше всичко. Толкова години бе живял

с минало, което беше празна страница – открито море без карта, по която да се ориентира. Това място беше ключово; не можеше да го отбягва повече. Кой знае какво щеше да открие вътре.

Той бръкна в джоба на якето си и извади измачкана снимка на родителите си от едно по-добро време. Беше му я дал Трохата. Гълъбогласият също се беше възпротивил на идеята Коу да идва тук тази вечер – беше измърморил, че било „загуба на време“. Коу плъзна палец по лицата на родителите си. Изглеждаха почти същите, както при срещата им в Земята на мъртвите. Прекараните там само няколко безценни мига с тях бяха усилили болката в сърцето му. Какво по-подходящо място да научи повече за семейството си от това тук?

Беше длъжен пред тях да не се отказва.

Хвана една от дъските на вратата – оказа се, че не е законна здраво. Стисна я силно и без усилие я изтръгна заедно с ръждясалите гвоздеи. Останалите също не го затрудниха особено и скоро беше разчистил входа.

Усети враните зад себе си и се обърна. Действително, и трите се бяха спуснали на земята.

– Оставете ме да вляза сам – каза им той.

Блеска кимна, а Кряк отскочи няколко крачки назад. Мрън тръсна глава драматично и извърна очи.

Вътре намери ключа за осветлението, но както очакваше, не се случи нищо, щом го натисна. В хладния въздух се носеше мирис на мухъл. В полумрака личаха преобърнати мебели и увиснали накриво по стените картини. От антрето започваше внушително стълбище, което стигаше до площадка, обръщаше посоката и се отправяше към първия етаж. На Коу му се стори, че мерна горе някакво движение – плъх, а може би птица, – но когато обърна очи нататък, не забеляза нищо.

Обзе го мъгляво чувство за принадлежност. Като че мо-

жеше да разпознае дребните предмети наоколо – абажур, дръжка на врата, овехтяла завеса... Или пък умът му просто изневеряваше, опитвайки се да открие някакъв смисъл в отломките от един изоставен живот.

През арката пред него се виждаха изтърбушено канапе и контакт със стърчащи от стената жици. Насочи се натам и попадна в трапезарията. Внезапно го скова страх и краката му се превърнаха в олово. Това беше помещението от кошмарите му. Именно тук родителите му бяха убити от паяците на Предача, точно до тази маса. Сега върху нея имаше плътен слой прах, но Коу не намери сили да пристъпи по-близо.

Вместо това се върна на стълбите и се заизкачва. Стъпалата заскърцаха под краката му. С всяка крачка стомахът му се свиваше от едва доловима носталгия. Щом стигна първия етаж, краката му несъзнателно го понесоха към врата с малка табелка във формата на влакче. Благодарение на уроците на Трохата успя да разпознае думите, изписани на нея: „Стаята на Джак“.

Джак Кармайкъл.

Неговото име. В миналото.

Пое дълбоко въздух и отвори вратата.

Очите му се спряха върху прозореца на отсрещната стена и коленете му сякаш се превърнаха във вода. Подобните на сън спомени кристализираха в усещане за смъртен страх. Коу се вкопчи в касата на вратата, за да не залитне.

Спомни си здравата хватка на родителите си, когато го измъкнаха от леглото и го повлякоха към прозореца. Пръстите им се впиваха в кожата му до болка, но те сякаш бяха оглушали за истеричните му писъци. После баща му отвори прозореца и майка му го хвърли навън. Земята се завъртя под него и ужасът от падането го погълна...

Коу си пое нова дълбока глътка въздух и силата на видението отслабна.

С години това беше единственият му спомен за тях, който глождеше ума му. Колко безсърдечно го бяха изоставили! Сега вече знаеше, че това беше само част от историята. Само ред от приказката, започнала преди столетия – приказката за дивогласите и за войната между тях. Това не беше опит за убийство... Родителите му го бяха *защитили* – бяха се постарали да го пратят далеч от Предача.

Той отвори очи и отмести поглед от прозореца. Беше се разтреперил.

Стаята бе почти празна. По няколкото полици имаше листове хартия, а в един ъгъл беше струпана купчина стари дрехи. Не хранеше лъжливи очаквания, че помещението ще бъде запазено като музей, но все пак пламна в пристъп на гняв. Някой беше отмъкнал нещата му.

Също така неочаквано, както и се беше появил, ядът утихна и остави след себе си единствено изтръпнала мъка. Разбира се, че къщата щеше да бъде разбита и ограбена. Цяла орда дребни престъпници се бяха възползвали от хаоса, последвал Мрачното лято. „Хубава къща като тази трябва да е била апетитна хапка“, отбеляза си наум.

Остави краката си да го понесат по влажния килим към прозореца и изтри запотеното, пукнато стъкло с маншета на коженото си яке. Навън се беше спуснала тиха нощ, звездите грееха ярко в безоблачното небе, а луната сияеше с мека светлина.

С въздишка Коу си каза, че Трохата беше излязъл прав – идването му беше безсмислено. Миналото беше мъртво.

Внезапно зърна нещо между дърветата долу. В сенките до един от стволите се оформи бледо лице.

Сърцето му подскочи. Лицето не помръдваше, просто го наблюдаваше. Принадлежеше на възрастен мъж с ослепително бяла кожа – сякаш беше гримиран като клоун. Кой беше? И какво търсеше тук, в двора на дома му?

Сграбчи прозореца и се опита да го повдигне, за да из-

вика на мъжа. Стъклото обаче не помръдна. Той дръпна отново и панелът застърга грубо в касата. Тъкмо да отвори уста, когато чу, че някой се сепна стреснато зад гърба му.

– Кой е там? – изрече нечий глас.

Коу се завъртя. Купчината дрехи в ъгъла се размърдаха. Под тях лежеше момиче, увито в спален чувал. Беше слаба, с мърляво лице, оброчено от тъмна, чорлава коса. Изглеждаше една-две години по-голяма от него.

Той отстъпи назад, докато не опря гръб в прозореца. Мускулите на краката му тръпнеха, готови да побягнат, но страхът го беше сковал. Успя да пророни:

– Аз...

Какво се очакваше да каже? Откъде да започне?

В очите на момичето проблясваше дързост, но и боязън, забеляза той и собственият му страх се поуталожил. Вдигна ръце, за да покаже, че не е заплаха.

– Тук е домът ми – обясни. – А ти коя си?

Момичето се изправи, остави спалния чувал да се свлече долу и взе една бухалка от земята до себе си. Стисна я, докато кокалчетата ѝ не побеляха.

– Сам ли си? – попита тя.

Коу си спомни за мъжа отвън и очите му се стрелнаха през прозореца. Лицето край дървото обаче беше изчезнало. Враните също не се виждаха наоколо.

– Хм... да – отвърна.

– Е, щом това е домът ти, защо не живееш тук? – попита момичето и размаха бухалката към него.

Явно не би се поколебала да я използва по предназначение. Коу остана на мястото си.

– Отдавна не живея тук – обясни.

Замисли се за нещо по-убедително, но не намери какво да каже.

Момичето отново повдигна бухалката. Изглежда, беше готова да му се нахвърли, ако кажеше нещо не както трябва.

– Нашите... ме изхвърлиха – продължи той. Горедолу вярно.

При тези думи момичето като че поомекна. Бухалката се отпусна малко, а тя подхвърли:

– Значи сме от един отбор.

– Какъв отбор? – не разбра Коу.

Тя изви вежди и отвърна:

– Това е израз. В смисъл, на една вълна сме.

– Ние сме в къща, каква вълна? – рече Коу объркано.

Момичето му се изсмя. Това го озадачи допълнително.

– Ти от коя планета идваш? – поклати глава тя с удивление.

– От тази – отвърна той с ясното съзнание, че му се подиграва.

Все пак по-добре това, отколкото да се опита да го фразне с бухалката.

– Ти сама ли си? – попита.

Момичето кимна.

– Технически погледнато, май избягах. Тук съм от няколко седмици. Между другото, казвам се Селина.

– Коу – представи се той.

– Това на галено ли е?

– Не точно.

– Сетих се, че доста от къщите в района са изоставени – продължи Селина и махна с бухалка около себе си. – В тази положението беше най-поносимо.

– Благодаря – каза той. – Едно време това беше моята стая.

Момичето се ухили дяволито.

– Много е хубаво. Акитата от плъхове придават уют.

Той не успя да се сдържи и се разсмя. Беше отнело известно време, но постепенно, с помощта на Семчо и Трохата, беше започнал да свиква да говори с хора.

– Мен пък ме спечелиха обгорените пердета.

Селина облегна бухалката на стената.

– Виж какво, ако кажеш, ще си тръгна.

Той притихна и в стомаха му се надигна странно усещане. Никога не го бяха питали какво иска, така че нямаше идея какво да отговори. Измери с поглед опърпаните ѝ дрехи и измършавялото лице. Къде щеше да иде, ако я изгонеше? Сигурно щеше да се настани в някоя друга къща. Въпреки че се бяха запознали току-що, тя му се струваше симпатична – с изключение на бухалката.

Момичето взе да събира спалния чувал от пода.

– Няма нужда да си тръгваш – побърза да се обади той. – Не мисля да оставам. Тук няма нищо за мен.

Тя застина, а сетне попита:

– Аха... Значи, живееш на друго място?

В очите ѝ проблесна отчаяна надежда. Коу се замисли за църквата „Свети Франциск“, в която живееше с Трохата и със Семчо, но сведе очи и подхвърли единствено:

– Нещо такова...

Селина го измери с горчива усмивка.

– Спокойно. Разбирам. Мога да се оправям сама.

Той огледа лицето ѝ, питайки се дали само се преструваше на силна. В църквата го очакваше дюшек, топлина и храна. Беше милион пъти по-хубаво от това тук. Можеше ли да я вземе със себе си? Имаше достатъчно място. Сърцето му го подтикваше да каже нещо, но умът му се противеше на идеята. Разбира се, Трохата нямаше да остане доволен, ако цъфнеше с непознат човек в църквата. Освен това как щяха да запазят способностите си на дивогласи в тайна от нея?

Не, беше твърде рисковано.

– Не е заради теб – рече той. – Просто мястото не е мое, това е.

Тя кимна.

– Не се притеснявай.

Стана му криво. Нощем вероятно застудяваше доста тук.

А и как ли намираще храна, при положение че си нямаше врани, които да ѝ помагат?

– Слушай – каза накрая, – виждаш ми се гладна. Ако исках, може по-късно да ти донеса храна.

Момичето поруменя, но после вирна брадичка и рече:

– Нямам нужда от помощта ти.

– Не се и съмнявам в това – отвърна той. – Просто... Знам как да си набавям храна, това е. В града.

– Аз също – отговори тя отбранително. – Не гладувам, ясно?

В стаята се възцари неловко мълчание. Определено не беше целил да я обиди.

– Знаеш ли... – обади се тя накрая. – Може да обменим опит. Ще ти покажа къде ходя аз, а после и ти ще сториш същото. Двама бегълци, които си помагат?

Коу премигна. Предложението го изненада.

– В смисъл... заедно?

– Защо не? – рече Селина. – Да речем, утре вечер? В десет.

Той кимна, преди да успее да го осмисли.

Отвън долетя тихичкото ромолене на Кряк.

„Сигурно са се разтревожили за мен.“

Не биваше да допуска да влетят тук и да я изплашат, затова обяви:

– Трябва да тръгвам.

Тя го наблюдаваше внимателно изпод смръщените си вежди.

– Добре – каза накрая. – Чао, Коу... Ще се видим утре. Дотогава ще пазя скъпоценностите на вашите.

– Скъпоценности? – наостри уши той. Да не би да беше намерила нещо в къщата?

Тя отново се усмихна и каза:

– Шегувам се.

– А, да – смотолевя той и поруменя. – Схванах. Ами, чао.

Излезе от стаята, а кожата на лицето му все още гореше. Когато обаче заслиза по стълбището, в гърдите му нещо олекна. От толкова време не беше приказвал с нормално човешко същество... при това с изключение на няколкото издънки не беше минало чак толкова зле. Зачуди се дали да не сподели на Трохата за момичето. Гълъбогласият не обичаше особено да се занимава с недивогласите.

Спря във всекидневната, пометен от същински водопад от въпроси. Откъде беше избягала? Защо? Откога беше тук? Как беше оцеляла? Е, по-късно щеше да има достатъчно време да я разпита.

Намери ли нещо?, попита Блеска и отскочи встрани, щом той хлопна входната врата зад гърба си.

– Нищо особено – излъга той. – Хайде, да се прибираме.

Нищо ли нямаше?, настоя Блеска и наклони глава.

– Къщата е разграбена – отвърна ѝ. – Трябваше да послушам Мрън.

Казах ти, рече Мрън.

Коу осъзнаваше, че беше редно да им каже за Селина и за уговорката им, но те щяха да се възпротивят, както беше станало с Лидия. Освен това цял живот враните бяха пазили някои неща в тайна от него. Испита някакво странно удовлетворение, че сега и той си има тайна – въпреки че беше такава дреболия.

Тъкмо бяха стигнали до края на моравата отпред, когато пред тях внезапно изникна нечий силует.

Ледена паника скова Коу. Той се сепна, а враните се вдигнаха във въздуха с диви крясъци. Момчето отстъпи, спъна се и падна назад. Мускулните влакна в тялото му до едно жадуваха да побегне, но той се чувстваше абсолютно неспособен да помръдне.

Мъжът пред него наведе глава и рече с мек, но тревожен глас:

– Джак Кармайкъл?

Коу с отвращение забеляза, че стърчащите от венците му зъби представляваха остри, лъскави конуси.

Познаваш ли го?, изграчи Кряк.

Коу поклати глава с усилие. Това беше мъжът с бялото лице, когото беше видял от прозореца на стаята си. Отблизо чертите му бяха още по-призрачни – безкръвни устни, малко, смачкано носле и големи, немигащи очи, скрити зад миниатюрни тъмни очила. Лицето му беше изпито като на мъртвец, с тъмни, хлътнали бузи. Нямаше коса, нямаше дори вежди. Беше облечен в дълго черно палто, закопчано плътно догоре.

Блеска скочи на един клон над мъжа и изкряска дрезгаво.

– Не искам да ти навредя – рече мъжът и се огледа с уплах. – Така де, ако ти си Джак Кармайкъл? Вранегласият.

– Кой сте вие? – попита Коу и се надигна. – Защо ме шпионирате?

Бледият мъж бръкна в палтото си, а Коу застана нащрек. Мрън разпери криле, готов да връхлети върху непознатия. Вместо оръжие обаче той извади черен полиран камък, на половината на юмука на Коу, вдигна го пред себе си и обяви:

– Това е от Елизабет. Елизабет Кармайкъл.

При тези думи сърцето на Коу се сви.

– Майка ми! Познати ли сте?

– Донякъде – отвърна мъжът колебливо. – Вероятно може да се каже. Навремето.

По устните му пробяга сянката на усмивка, но мигом се разсея.

– Така де, в момента съм по-близък с нея отвсякога.

Ъ-ъ... какво иска да каже с това?, учуди се Блеска.

Коу се взря в камъка в ръката на мъжа. Колкото повече се вглеждаше, толкова по-трудно ставаше да различи краищата му. Всъщност камъкът не беше чисто черен – в сър-

цевината му като че преливахаменящи се цветни нюанси. Коу отстъпи, но мъжът го последва и му подаде камъка.

– Това ти принадлежи, младежо. Принадлежи на вранегласия. Вземи го. *Вземи го.*

Може да е капан, обади се Кряк.

Думите на непознатия звучаха отчаяно, но при все това Коу някак беше убеден, че онзи говори истината. Камъкът наистина му принадлежеше. Знаеше го... дълбоко в душата си. Той протегна ръка и мъжът пусна камъка в шепата му. Беше по-лек от очакваното и учудващо топъл.

– Какво е това? – попита Коу.

Вместо да отговори, мъжът рязко вдигна лице нагоре, а после отстъпи в сенките и промълви:

– Трябва да тръгвам. Нямам нищо общо с това, вранегласи. Той е само твое бреме.

Коу се обърна. През един от прозорците в задната част на къщата на родителите му излетя гълъб – една от птиците на Трохата. Пернатото се стопи като сива сянка.

Момчето стисна юмрук около камъка. Долови смътно врявата на враните, но странното пулсиране на камъка в ръката му сякаш го погълна. Или пък това беше пулсът на собственото му сърце?

Когато отново вдигна очи, непознатият беше изчезнал. Кряк кацна на рамото му и го клъвна леко по ухото.

– Ох! Това пък защо? – премигна Коу и пусна камъка в джоба си.

Защото не ни слушаш, отвърна Кряк. *Добре ли си?*

Той кимна замислено.

– Да се връщаме в църквата. И... това да си остане между нас, става ли?

Кряк се изкиска.

На кого можем да кажем? Все едно някой друг би разбрал вранския, а?

– Да, вярно – рече Коу.

· ВТОРА ГЛАВА ·

Сивкавата светлина преди зазоряване, процеждаща се през една дупка между гредите на църквата, събуди Коу. Той чу цвърчене, а ароматът мигом го изпълни с неустоим глад.

„Наденички...“

Обърна се и събори купчината книги, натрупани до дюшека му. Внезапно го връхлетя споменът от изминалата нощ – за камъка и непознатия.

Трохата се беше привел над своя мангал на няколко метра от него и обръщаше с гръб към Коу цвърчащите в тиганчето наденички. Семчо седеше до него; едно мишле препускаше нагоре-надолу по ръкава му и току се мушкаше вътре. Семчо бе облечен във военно яке, поне три размера по-голямо, а чорлавата му светла коса имаше нужда от чесване. Не откъсваше жадния си поглед от тиганчето.

– *Вече* трябва да са готови! – рече мишегласото момче.

– Търпение – каза Трохата.

Един гълъб изгука от гредите на покрива.

– Събудил се е, значи? – продължи Трохата. – Учудващо, предвид скитнята му нощес.

Коу осъзна, че Трохата говори за него, и поруменя при спомена за гълъба от миналата нощ. Какво точно беше видяло пернатото? Той се надигна в леглото, а трите му верни врани се спуснаха от свода на един прозорец и кацнаха до него. Хвана го яд на самия себе си – първо, че не беше прикрил по-добре следите си, второ – задето изобщо изпитваше неудобство. Не беше сторил нищо нередно.

– Трябваше да огледам – каза той. – Какво лошо има в това човек да се опита да научи нещо за миналото си?

– И откри ли нещо? – рече Трохата и най-сетне се обърна към него.

Дългата му коса стърчеше от двете страни на червената шапка с нарисувана муцуна на тигър – талисмана на отбора по бейзбол на Блекстоун. Брадата и мустаците му растяха на рехави туфички. Коу си спомни първата им среща в една задна уличка. Беше го взел за поредния бездомен скитник, живеещ по улиците на Блекстоун. Оттогава насам обаче младият мъж се беше превърнал в нещо като по-голям брат за него.

– Не – отвърна и несъзнателно посегна към джоба, в който лежеше тъмният камък, но прикри движението, като зачовърка ципа си.

– Лъжеш! – отсече Трохата. – Бобин спомена, че в къщата имало още някого.

За какво говори?, попита Мрън.

– Млада дама, по неговите думи. Проникнал през един от прозорците, за да провери какви ги вършиш. Нали така, Бобин?

Охраненият гълъб на гредата тръсна глава и Коу си спомни усещането, че бе забелязал нещо на площадката при влизането си в къщата. Явно птицата на Трохата го беше наблюдавала отблизо.

– Някакво момиче – рече той намусено. – Беше се приютила вътре. Нужно ли е да ме шпионираш?

– А ти нужно ли е да ме лъжеш? – парира Трохата и чертите на двайсет и няколко годишното му лице внезапно като че ли остаряха.

Той нареди пропитите с мазнина наденички в три хлебчета.

– Нали уж сме семейство, Коу.

Няма ли да му кажеш за оня чудака отвън?, попита Блеса.

Коу поклати глава. Трохата му подаде едно от хлебчетата в чиния. Бобин явно не беше видял бледия мъж, ето защо не се налагаше да сподели с Трохата за него. Така само щеше да предизвика още въпроси относно срещата, а ясно си спомняше думите на „чудака“ – камъкът беше единствено негово бreme. Докато не разбере какво имаше предвид, предпочиташе да остави нещата така.

– Е? – подхвърли Семчо с пълна уста. – Кажи за момичето?

– Казва се Селина – отвърна Коу. – Избягала е от вкъщи.

Трохата кимна, отхапа от своя сандвич и задъвка замислено.

– По-добре стой настрана от нея. Нищо добро не излиза от срещите с обикновените хора.

Думите му подразниха Коу. Трохата нямаше право да му нарежда какво да прави. Като беше с няколко години по-голям...

– Ама...

– Коу, вече имаш отговорности – прекъсна го онзи. – Като дивоглас. Не бива да допускаш хората да разберат какъв си. Не може да им се довериш.

Коу не беше толкова убеден. Трохата смяташе, че всички се стремят да го изобличат. Пък и неговата приятелка Лидия беше обикновено момиче. Вярно, не я беше виждал

от близо двата месеца, откакто бе заживял с Трохата, но не защото самият той не искаше. Не се виждаха, защото му беше ясно, че майка ѝ не желаше той да дружи с нея. Баща ѝ, господин Стрикъм, дори не знаеше за дивогласите. Те си имаха свой собствен живот. Живот на нормални хора.

– Това ще го ядеш ли?

Семчо кимна обнадеждено към хлебчето в ръцете му. Вече беше опразнил своята чиния, а няколко мишки обираха и трохите.

– И още как! – рече Коу и придърпа чинията до гърдите си.

– Само така – обади се Трохата. – Тази сутрин имаме тренировка, нали помниш? А после – урок по четене.

Коу простена. Четенето му беше приятно, но Трохата държеше да се упражняват с животните си по три пъти седмично, което беше доста досадно.

– Задължително ли е?

Трохата завъртя очи.

– Докога ще се опъваш, Коу? Предача може и да изчезна, но не знаем колко от последователите му все още са на свобода и дебнат за удобен случай.

През ума на Коу мина видение – белият паяк, който беше зърнал да бяга през гробовете, след като унищожи Предача. Обаче го беше мярнал за части от секундата – не беше изключено да беше умореният му ум, който си въобразиаваше призраци. Той пропъди мисълта от ума си и поде:

– Без водач...

– Неизбежно ще се появи нов враг – прекъсна го Трохата строго.

Преди момчето да продължи, един гълъб се стрелна покрай тях, грабна сандвича от чинията му и изпърха на безопасно разстояние над него.

– Много смешно! – завъртя очи Коу.

Гълъбът пусна сандвича и той го улови.

– Утре ще се упражнявам два пъти повече. Така става ли?

Трохата се вторачи изпитателно в него. Коу не се сдържа и извърна очи с неудобство. След всичко, което беше направил гълъбогласият за него, може би наистина му дължеше по-голямо уважение. И все пак се наежи. Трохата непрекъснато му нареждаше какво да прави. Беше му дал часовник, само и само да го накара да се появява навреме за обяд и вечеря. Длъжен ли беше да му казва *всичко*? Много ясно, че не.

– Не мога да те принудя – каза Трохата. – Поне обещавай, че няма да забравиш погребението на Емили този следобед.

– Няма, разбира се – отвърна Коу.

Само веднъж се бе срещал със стоногогласата възрастна жена. Беше тъжна старица, терзана от смъртта на децата си през Мрачното лято.

– Вярно ли е, че тя няма наследник? – попита той тихо.

Трохата кимна.

– С нейната кончина родът на стоногогласите ще свърши завинаги.

Възцари се мълчание. Дарбата на дивогласите се предаваше от родител на дете. И по никакъв друг начин.

Е, щом няма да се упражняваме, къде ще ходим?, попита Блеска.

Тя също се беше вторачила в сандвича му. Той откъсна едно парченце, подхвърли ѝ го и обяви:

– Излизаме.

– Може ли и аз да дойда? – скочи на крака Семчо.

Коу успя да прикрие гримасата си с усмивка. Момчето можеше да бъде забавна компания, но понякога го следваше като сянка, което го изпълваше с копнеж да остане сам.

– Защо не се поупражняваш с Трохата? – предложи той. – С мен ще ти бъде скучно. Враните са много досадни същества, да знаеш.

Много мило, изграчи Кряк.

Семчо явно се разочарова, но кимна.

Коу разви одеялото, което ползваше за възглавница, и извади от гънките тънко, тъмно острие – Врания клюн. Мушна го в ножницата, която беше изработил от стара кожа, и нахлузи ремъците на раменете си. Трохата го следеше любопитно с очи.

– Неприятности ли очакваш?

– Както каза самият ти, човек никога не знае на кого може да се натъкне – поклати глава Коу и се насочи към стълбите, следван от враните.

Досадни, значи, обади се Мрън.

Коу изчака да се отдалечат и прошепна:

– Не исках никой да ни следи днес. Не и на мястото, където съм замислил да идем.

Охо-о-о, тайна мисия!, въодушеви се Блеска.

– Оглеждайте се за гълъби – добави Коу. – Ще ви обясня по пътя.

* * *

Блекстоун беше град с богата история. Трохата я беше разказвал в подробности на Коу в продължение на няколко нощи – от началото, преди стотици години, като поселище до заблатената река, през растежа, след като реката била преградена и отклонена за напояване на полята с посеви. За ролята на града като важен пункт на пресечната точка на два големи търговски пътя. За сриването на дървените постройки през шестнайсети и седемнайсети век и издигнатите на тяхно място тухлени сгради. За благоденствието, настанало по време на индустриалната революция, завладяла страната. За разширяването на реката и изместеното ѝ още повече корито, през което прехвърлили мостове.

С всяко поколение тук пристигали нови вълни заселни-

ци, които носели своята култура и идеи. Металургията и промишлеността били заменени от света на финансите и технологиите. Населението процъфтявало и се множило. Блекстоун, без съмнение, се носел съвсем отгоре по гребена на вълната на прогреса.

До Мрачното лято, когато войната между дивогласите разкъсала града на парчета.

Оттогава бяха изминали осем години, но Блекстоун не се беше възстановил. Беше като ранено животно – неспособно да се изправи на крака, но все пак вкопчено в живота.

Коу възприемаше града по-различно от нормалните хора – онези, които живееха на земята и се ориентираха по имената на улиците и забележителностите. Той познаваше както тихите, спокойни места, така и онези, които винаги бяха оживени. Знаеше къде е в безопасност и къде го дебне риск. Местата, на които можеше да намери някаква храна, и другите, в които находките бяха оскъдни. Тайните пътеки, по които можеше да се промъкне незабелязано в мрака, както и местата, където охранителните прожектори можеха да го издадат. Измерваше разстоянието не в километри, а във време. Десет минути, за да стигне от изоставената железопътна гара до катедралата по старите релси. Дванайсет, ако се отклонеше по покривите на старата фабрика за каучук.

Откъдето и да минеше, слоевете на миналото му се разкриваха. По някоя и друга църква или стари колове, щръкнали като развалени зъби в плитчините на реката по местата на старите кейове. И разбира се, старата канализация, чиито сводести тунели се виеха през почти целия град; съдържанието им се изпразваше в помпени станции и канализационни съоръжения, а оттам – в река Блекуотър откъдето края на града.

През първите си дни на изследовател Коу не беше слизал долу. С времето обаче увереността му нарасна и взе да се

осмелява да влиза под земята. През деня, когато покривите не бяха сигурно място заради строителите и полицейските хеликоптери, подземните тунели предлагаха удобен начин за незабелязано придвижване из града.

Който обаче хич не се нравеше на враните.

Птиците не обичат тавани, обясни Мрън, щом се спуснаха по шахтата в един от тунелите близо до църквата.

Небето ни дава безопасност, добави Блеска.

Не се притеснявайте, ще ви пазя, подметна Кряк, но гласът му потрепваше.

Мрън се изкиска гърлено.

Моля, някой да ми даде торбичката за повръщане.

– Трябва да бъдем сигурни, че никой не ни следи – рече Коу. – Това е единственият начин.

Той скоочи в тунела от края на стоманената стълба. Слава богу, беше сухо, но въздухът беше застоен и задушлив.

Той извади фенерчето от джоба си, запали го и пое през тунела. Птиците се редуваха коя да лети напред. Не беше срещал никого тук, долу, с изключение на някой и друг плъх, но все пак кожата му настръхваше. Не би искал да се озове на подобно място сам.

Гърбът го засърбя и той нагласи под дрехите презрамките, с които беше закрепил по-здраво Врания клюн. На външен вид древното оръжие не беше кой знае какво. Тясно, дълго около шейсет сантиметра острие, наточено и от двете страни. Не особено остро, но навярно щеше поне да уплаши нападателите му, колкото да му даде време да се измъкне. Освен това беше мечът на рода на вранегласите и притежаваше силата да отвори портал към Земята на мъртвите. Коу имаше дълг да го носи.

Той напипа камъка в джоба си със свободната си ръка. И той ли беше свързан по някакъв начин с вранегласия род? Днес не му се струваше кой знае колко забележителен, но около него все трябваше да има нещо специално, иначе

защо майка му би искала да му го предаде? В крайна сметка нали тя беше вранегласата преди него. И дали странният плешив мъж от снощи изобщо говореше истината – че познава майка му? Каза си, че вероятно и той беше дивоглас, макар че не беше забелязал никакви животни наоколо. Твърде много въпроси, а се сещаше само за едно място, на което можеше да намери някакви отговори.

Ехо? Земята до Коу..., обади се Кряк.

– Какво? – извърна се Коу.

Държиш се много странно, продължи Кряк. *Мрън ти говори нещо.*

– Извинявайте – каза той. – Просто се бях замислил. Какво казваш, Мрън?

Казвам, че сме тръгнали на запад – така ли?, рече Мрън и очите му проблеснаха в сребристо на светлината на фенера. *Пак ли отиваме да видим онова момиче?*

– Не – рече той, без да забавя крачка. – Отиваме в Горт хаус.

В дома на Квакер!, възкликна Мрън. *За какво ти е този дърт страхливец?*

– Може би знае нещо за черния камък.

Все пак не можеше просто да го разнася наоколо, без да има и най-малка представа защо е толкова специален. Майка му би искала той да научи какво представляваше – явно му го беше оставила с някаква цел. Беше убеден в това.

Продължиха в мрака през безкрайната плетеница от тунели. Коридорите като че бяха дело на някой откачен. Тесни и широки шахти се отваряха на различни нива в оплетен лабиринт. Коу вървя в продължение на двацет минути, ориентирайки се по памет, след което изкачи няколко стълби. Озова се на по-високо ниво. Стъпките му ехтяха из тунелите.

Сигурен ли си, че знаеш къде отиваш?, попита Блеска от една тръба в стената. *Не ми се ще да се изгубим тук.*

Познаваме тунелите като опакоето на крилето си, обади се Кряк и се сгуши до нея. Студено ми е. А на теб?

Блеска се отдръпна.

Аз се чувствам отлично, благодаря.

Тунелът започна леко да се изкачва. Коу броеше отвесните шахти, които подминаваха, докато накрая се спря уверено пред поредната от тях и заяви:

– Нашата спирка.

Мина пред останалите, повдигна капака отдолу и надникна навън. Както и очакваше, намираха се на пустия, оброчен с дървета път, който се виеше нагоре – улицата в подножието на хълма Херик, която водеше до Горт хаус.

Свеж въздух! Слава на бога!, обади се Блеска и изпърха към клоните на близкото дърво.

Другите се издигнаха след нея. Коу издрапа навън и затвори капака. Горт хаус не беше далеч нагоре по хълма, но въпреки това той се затича покрай пътя. Околността беше тиха и надали щяха да се натъкнат на някого. При все това беше готов да се мушне в храстите, ако се наложеше.

Квакер може и да беше страхливец, но момчето беше сигурно, че може да му има доверие. Все пак именно коткогласият му беше разказал за Врания клон, за родителите му, както и за още много неща. Беше нещо като учен, специалист по историята и културата на родовете дивогласи. Горт хаус беше претърпана с ценни артефакти и книги – същински музей на дивогласите.

На приближаване към къщата обаче сърцето на Коу учести ударите си.

Нещо не беше наред.

Портите зееха отворени, а на извитата в кръг алея беше спряла полицейска кола, чиито сигнални светлини проблясваха беззвучно. Той вдигна ръка, за да спре враните, макар че не беше нужно. Птиците вече се бяха наредили на оградата.